

# יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תקנו

עש"ק פ' משפטים, מבה"ח אדר א', ה'תשס"ה

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ק"ב שנה להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונ"ה שנה לנשיאותו

**יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד**

**מוקדש**

**לכ"ק אדמו"ר שליט"א**

**מלך המשיח**

**מהרה יגלה אכיו"ר**

**לזכות**

החייל ב"צבאות השם" מנחם מענדל הלוי ש"י גינזבורג

ליום הולדתו החמישית לאויוש"ט,

ביום ז"ך שבט, היי תהא שנת סגולות המשיח

ולזכות אחיו ואחיותיו שיחיו

נדפס ע"י הוריהם

הרה"ת ר' יעקב מיכאל הלוי וזוגתו מרת אסתר שיחיו גינזבורג

Eli Shagalov

B"H

**HAIMISHE DRIVER  
CAR SERVICE**

24 Hour Service

15 Passenger Available

CellPhone: (323) 842-3666

Email: haimishedriver@yahoo.com

ב"ה

3 דבר מלכות

נדרשת חשיבה גאולתית / משיח ש"פ משפטים החשמי'

7 זמן הגאולה

פרטיו של מלך המשיח - המקום הזמן והשם / פרשת השבוע באור הגאולה

12 ניצוצות של משיח

הכל נובע מהחב"ד'ניק... / פתגמים וקטעים קצרים בעניני גאולה ומשיח

13 וילחום מלחמת ה' - וינצח

שני פסקי-דין מאותו רב! / שיחות בעניני שלימות העם והארץ

14 כתי"ק - פרסום ראשון

פלפול בפירוש רש"י "אצילי לשון גדולים כו" / צילום ממענה הרבי לשאלות המניחים בפרשתנו

המדור "וילחום מלחמת ה' - וינצח" מוקדש לעילוי נשמת  
 ח'יה מושקא ושטערנא אסתר ע"ה בנות - יבלחט"א - הרה"ח ר' אפרים זאב שמואלי שיחי'  
 נלב"ע ביום כ"א מנחם-אב ה'תשס"ד  
 ולע"נ הוריו: ר' ברוך אשר ב"ר זאב ע"ה שמואלי - נפטר ביום ש"ק פ' בהעלותך, י"ד סיון ה'תשס"ג  
 ומרת גי'שא גני' בת ר' אפרים ע"ה - נפטרה ביום ש"ק פ' ויחי, ט"ז טבת ה'תשס"ד  
 ת. נ. צ. ב. ה.  
 י"ה' שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל: 718-989-0194

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טלפקס: 770-8715 (04)

דואר אלקטרוני: yechi@770.org.il • אינטרנט: http://www.torah4blind.org

ס"ר:

כוננו לפירוש רש"י "אצילי לשון גדולים כו" - לכאורה, יש להעיר: כפרשת תולדות (כו, לו), "הלא אצלה לי ברכה" - מפרש רש"י: "לשון הפרשה, כמו ויאציל". (בכמה דמוסוס הוכח בחצעי' "ויציל", בהתאם לפרש"י (ויצא לא, טו) "כל לי הצלה שבמקרא לשון הפרשה"). אבל, בדמוס ראשון: "כמו ויאצל מן הרוח".

בפרשתנו, "ואל אצילי בני ישראל" - מפרש רש"י: "אצילי לשון גדולים", ומביא רא"י גם מהפסוק "ויאצל מן הרוח".

ובפרשת בהעלותך (יא, יז), "ואצלת מן הרוח" - מפרש רש"י: "בהרנומו וארבו, כמו ואל אצילי בני ישראל".

ולכאורה, אינו מוכן:

א) כפי תולדות מביא רש"י את הפסוק "ויאצל מן הרוח" כחור רא"י לפירושו שהוא לשון הפרשה, ואילו כפי משפטים מביא אותו הפסוק ("ויאצל מן הרוח") כחור רא"י שהוא "לשון גדולים".

ב) כיצד יכולים בכלל לתעמסו לשון גדולה בפסוק "ויאצל מן הרוח" - מהו הפירוש שהקבי"ה הגדילתו: הרוח אשר עליו (על משה) ויחן על שבעים זקנים?

ג) בפירושו "אצילי לשון גדולים" כפי משפטים - לא הביא רש"י את פירוש התרגום "ולרובי בני ישראל", אלא מביא רא"י (גם) מהפסוק "ויאצל מן הרוח"; ואילו כשבאים לפסוק "ואצלת מן הרוח" - זקוק רש"י לפירוש התרגום, "בהרנומו וארבו", ואח"כ מוסיף: "כמו ואל אצילי בני ישראל" - הפסוק שעליו הביא רא"י מ"ויאצל מן הרוח" שבפי בהעלותך!

ד) הן כפי תולדות והן כפי משפטים מביא רש"י את הפסוק "ויאצל מן הרוח" (בהעלותך יא, כו), ולכאורה, מדוע לא הביא את הפסוק "ואצלת מן הרוח" שלפניו (פסוק י"ז), אשר, כפי בהעלותך מפרש פסוק זה (הראשון), ומביא רא"י מהפסוק "ואל אצילי בני ישראל"?

ואולי יש לומר:

הפסוקים "הלא אצלת לי ברכה", "ואצלת מן הרוח", "ויאצל מן הרוח" - כולם לשון פעולה, משיא"י "אצילי בני ישראל" - שם החומר.

והנה, כוננו לפעולה של האצלה ("אצלת", "ואצלת", "ויאצלת") - לא

שייך לפרש לשון גדולה (גדלות) לי ברכה, וכי"כ, כי אם, לשון הפרשה, אמנם, כר"י שזכר לשון "אצילי" (ולא הפרשה, חספ), מוכיח שהפרשה זו קשורה עם ענין של גדלות, ענין יחיני כו' "אצילי", לי ברכה", "ואצלת מן הרוח", "ויאצל מן הרוח".

ולאידך, בחומר "אצילי" - לא שייך לפרש לשון הפרשה, כי אם, לשון גדולה, אמנם, מכיון שנאמר לשון "אצילי" (ולא גדלות סתם, "גדולי בני ישראל"), מוכיח, שגדלות זו קשורה עם ענין של הפרשה, היינו, גדולים ומופרישים מכל שאר העם.

ולכן:

בפסוק "הלא אצלת לי ברכה", מפרש רש"י: "לשון הפרשה" (שהרי מדובר אודות פעולת האצלה), ומוסיף "כמו ויאצל" (וכי"כ): "ויאצל מן הרוח" - הפרשה בענין רוחני (ובנדרה" - "ברכה").

אבל בפסוק "ואל אצילי בני ישראל" - אין לפרש לשון הפרשה (שהרי מדובר אודות שם התקארו), ולכן מפרש "לשון גדולים".

[ואינו צריך להרגיש את ענין הפרשה - גדולים ומופרישים משאר העם, מכיון שפסוק על פירושו כפי תולדות, "לשון הפרשה, כמו ויאצל מן הרוח".]

והרא"י היחידה לכך היא - מהפסוק "ויאצילי קראתך", שם החומר, ומוסיף, שמצינו לשון זה כוננו לוקני ישראל - "ויאצל מן הרוח" (כמשעיה בהתוועדות), אם כי המדובר שם הוא אודות פעולת האצלה, ולא שם החומר.

ועפ"י, כשבאים לפסוק "ואצלת מן הרוח" (וכן "ויאצל מן הרוח") כפי בהעלותך - הרי הפירוש הוא מלשון הפישה (פעולת האצלה), ורש"י אינו צריך לומר זאת, ושהרי כבר מירש כפי תולדות "לשון הפרשה, כמו ויאצל מן הרוח", אלא מוסיף ומחדש שגם הלשון "ואצלת" (פעולת האצלה) כאן קשור עם ענין של גדלות (אף שבקשר לפעולה עצמה לא נופל לשון גדלות). מכיון שמהובר אודות פעולה האצלה ביום לוקני ישראל, הנקראים "אצילי בני ישראל", אמנם, על חידוש כזה זקוק לרא"י, ולכן מקיים "בהרנומו וארבו", ואח"כ מוסיף, "כמו ואל אצילי בני ישראל", היינו, שהתרגום מקשר פירוש חיבה "ואצלת" עם פירוש חיבה "אצילי" ("דברבוהוי").

אבל עדיין ררוש ביאור: מדוע כפי תולדות וכפי משפטים מביא רש"י את הפסוק "ויאצל מן הרוח", ולא בפסוק "ואצלת מן הרוח" שלפניו.

Handwritten notes in the top left corner, including the word "אצילי" and other scribbles.

Handwritten notes in the middle right area, including the word "אצילי" and other scribbles.

Handwritten notes in the bottom left area, including the word "אצילי" and other scribbles.

# פלפול בפירוש רש"י "אצילי לשון גדולים כו"

בשייכות לפ' השבוע – פ' משפטים (כד, יא), הבאנו צילום (מוקטן) ממענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לשאלת המניחים בשיחת ש"פ משפטים, מבה"ח וער"ח אדר"ה תשמ"ו ('התוועדות' תשמ"ו ח"ב ע' 560 ואילך)

**להלן פענוח המענה (הכתי"ק בא בהדגשה):**

בתחילת שאלתם כתב כ"ק אד"ש מה"מ בשמאל העמוד: **בהתועדות נתבאר מקודם [?]: ג' בחינות [?] לא על הסדר.**

בסעיף ב' בשאלתם הוסיף כ"ק אד"ש מה"מ: מהו הפירוש שהקב"ה הגדיל את הזקנים ע' - (הפרשה) מן הרוח . .

בקטע המתחיל "ולאידך", העיר כ"ק אד"ש מה"מ על מה שכתבו "לא שייך לפרש לשון הפרשה": ? גדול הוא [?] מופרש מהשאר.

על כללות הערתם כתב כ"ק אד"ש מה"מ בראש העמוד: [לפרסם] באחד הקובצים.

המדור מוקדש לעילוי נשמת האשה

מרת מרים בת ר' אליהו וג'מילה ע"ה אלבז

נפטרה במוצאי שבת קודש פ' בלק, אור לט"ו תמוז ה'תשס"ד – ת. נ. צ. ב. ה.

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נרבת: מרים, מרדכי, יעקב ודניאל בני מאיר ופרלה שיחיו לוי

המשך מסוף העמוד הקודם:

אך בנוגע לשאר השטחים, עאכ"כ המקומות שבהם גרים יהודים, הרי מעמידים אותם (ע"י מסירת השטחים) בסכנה בפועל, רח"ל!

וכמדובר כמה פעמים אודות הפסק-דין הברור בשו"ע, אשר גם לשיטת אלו האומרים את כל הענינים המסולפים (שהשטחים "כבושים"), ואפילו אם זה בפועל חו"ל, הרי כאשר באים על עסקי "תבן וקש" ויש חשש ש"תפתח הארץ לפניהם", אף אם זו סכנה ליהודי אחד ויחיד – ואפילו אם ישנה רק שמועה בעלמא ש"ממשמשים ובאים" – הדין הוא, שאפילו בשבת, שצריכים לקחת נשק, להתייצב בכל התוקף ולומר: לא!

(תרגום חפשי משיחת אור ליום ועש"ק פ' ויצא, יו"ד כסלו ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

# נדרשת חשיבה גאולתית

הוא לומד תורה ומקיים מצוות, עוסק בדברים טובים, והעיקר -

"חכם", וחכם אמיתי שחכמתו ניכרת במאכלו, כשתייתו, בהנהגתו

ובהליכתו לישון וכו' - אבל אין לזה אצלו שום שייכות עם הגאולה!... ● עד כדי כך הוא לא רגיל לחשוב על הגאולה, שכאשר נכנסים לפתע פתאום ואומרים לו שהנה בא משיח – הרי זו תמי' הכי גדולה אצלו!

● וישנה על כך בחינה פשוטה: כל אחד יתיישב לבדו בחדר סגור,

ויתבונן בעצמו אליבא דנפשי' בחשבון צדק: מתי היתה הפעם

האחרונה שהוא חשב באמת, שהקב"ה לוקח אותו – אכן אותו בעצמו,

ומוציאו מגלות זה האחרון – אכן מגלות הזה, והוא הולך יחד עם

משיח לגאולה האמיתית והשלימה! ● תרגום חפשי משיחת ש"פ

משפטים, מבה"ח וער"ח אדר ראשון ה'תשמ"ו – בלתי מוגה

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

א. לכאורה זהו דבר פלא:

יושבים ומדברים ב"קירות" ("קאלט בלוטיק") שהגאולה האמיתית והשלימה יכולה לבוא תיכף ומיד ממש, עוד קודם המולד (ואזי יהי' קידוש החודש ע"פ הראי', במילא יתכן שמקרא מגילה יהי' בחודש אדר זה, כדלקמן<sup>1</sup>), בה בשעה שהמדבר ועאכו"כ השומעים תכננו כבר לפני שבת את תכניותיהם ליום ראשון, ליום שני ולימים שלאחרי זה – לפי מעמד ומצב הגלות?<sup>2</sup>

ואין לומר שסתם מדברים על הגאולה, כי לא חושדים ביהודי על דבר שכזה, ומה ירוחו מסתם דיבור.

ועל-כן, דרוש הסבר: איך יתכן לומר

שהגאולה באה תיכף ומיד ממש, כאשר רואים את בני ישראל מתכוננים לעבודתם בזמן הגלות?

ב. והנה, ההסבר הכי טוב הוא כאשר זה קשור עם הלכה בפועל של פוסקים, בלשון ברורה ודרך קצרה<sup>1\*</sup> – שהרי עם פסק-הלכה שנתקבל בכל תפוצות ישראל<sup>2</sup> אי אפשר להתווכח, כיון שיש בו את כל התוקף של מצות עשה<sup>3</sup> ("על פי התורה אשר יורוך"<sup>4</sup>) ומצות לא תעשה<sup>3</sup> ("לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך"<sup>4</sup>).

<sup>1\*</sup> לשון הרמב"ם בהקדמתו לספר היד.

<sup>2</sup> ראה רמב"ם הל' ממרים פ"ב ה"ב.

<sup>3</sup> רמב"ם שם פ"א ה"א-ב. סהמ"צ להרמב"ם שרש א'. ועוד.

<sup>4</sup> שופטים יז, יא.

<sup>1</sup> סעיף ג'.

והענין הוא:

ישנו פסק דין ברור ברמב"ם<sup>5</sup>, שכאשר ישראל עושים תשובה **"מיד"** הן נגאלין, ומהמשך ההלכות שם<sup>6</sup> מובן שהכוונה היא **"מיד" ממש**.

וענין התשובה יכול להיות "בשעתא חדא וברגעא חדא"<sup>7</sup>, כמובן מהפסק-דין בהלכה<sup>8</sup> ש"המקדש את האשה על מנת שאני צדיק [גמור]<sup>9</sup> הרי זו מקודשת מספק שמא הרהר תשובה בלבו", זאת-אומרת, אע"פ שעד אז הוא ה' ההיפך הגמור מצדיק, למרות זאת ע"י הרהור תשובה משך רגע קט – הופך להיות צדיק גמור! אלא שבנוגע לב"ד של מטה האשה ספק מקודשת, כיון שלא יודעים בוודאות האם הוא עשה תשובה<sup>10</sup>, משא"כ בנוגע ל"מיד הן נגאלין" (שבא ע"י תשובה) הרי זה תלוי בהקב"ה, ו"כלפי שמיא גליא" שהוא עשה תשובה, במילא **"מיד"** הן נגאלין.

וזהו הרי דבר ברור, שבינן כל היהודים בכל העולם כולו, ישנו יהודי אחד לפחות שבודאי כבר עשה תשובה; אפילו ה"מרה-שחורה/ניק" הגדול ביותר לא יחשוד שבינן כלל ישראל אין אפילו יהודי אחד ויחיד שלא עשה תשובה, ובפרט כשעומדים ביום השבת, שאפילו עם הארץ אינו משקר בשבת<sup>11</sup>, כלומר, שבשבת מאירה האמת, שזה קשור גם עם ענין התשובה – שראיית האמת מביאה אותו לעשות תשובה.

(5) ה' תשובה פ"ז ה"ה. וראה אגה"ת פ"א (ק, א).  
 (6) ה"ז. וראה ברכה לאנ"ש ש"י י"א ניסן תשד"מ ובהערות שם (לקו"ש חכ"ז ע' 15-314).  
 (7) זח"א קכט, א ואילך. נתבאר בלקו"ש ח"כ ע' 86 ואילך.  
 (8) קידושין מט, ב. רא"ש קידושין פ"ב סי"ד. שו"ע אה"ע סל"ח סל"א.  
 (9) כ"ה באור זרוע סק"י"ב. תניא פ"א. לקו"ת דברים א, ב.  
 (10) ראה קרבן נתנאל לרא"ש שם. נ"כ השו"ע שם.  
 (11) ירושלמי דמאי רפ"ד.

ובפרט שבהלכה זו ברמב"ם כתוב ש"הבטיחה תורה שישראל עושין תשובה בסוף גלותן", ואזי "מיד הן נגאלין".

נוסף לכך, ישנה הלכה אחרת ברמב"ם<sup>12</sup>, שכאשר אדם אחד "עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה". ומזה גם מובן, שהגאולה יכולה לבוא ברגע כמימרא, מאחר וזה תלוי ביחיד שיעשה מצוה אחת.

ג. רואים מההלכות הנ"ל, שע"פ הלכה יכולה לבוא הגאולה תיכף ומיד ממש, בלי שום הפסק זמן!

ובמילא אין כל פלא מדוע אומרים שעוד בשבת זו לפני המולד – תבוא הגאולה, ואז יתכן שיקבעו שבשנה זו יהי' רק חודש אדר אחד שבו מחוייבים במקרא מגילה –

שהרי המולד יהי' (כפי שהכריזו לפני "ברכת החודש") ביום הראשון בשעה שתים עשרה וכך וכך דקות וכך וכך חלקים, ואפילו כשלוקחים בחשבון את ההפרש של שש או שבע שעות מזמני היום והלילה בארץ ישראל [שבנוגע למולד הלבנה "אין אנו סומכין אלא על בני ארץ ישראל וקביעתם כו"<sup>13</sup>], לא כפי שזה בנוגע לקביעות השבת, המועדים וזמן ק"ש וכו', שהם "בכל מדינה ומדינה לפי זמן הימים והלילות שלה"<sup>14</sup>] – הרי עדיין נותרו כמה וכמה שעות עד למולד,

וכיון שהגאולה יכולה לבוא "מיד" ממש, אם-כן יש מספיק זמן שהגאולה תבוא כו"כ שעות קודם המולד, וכשתבוא הגאולה יהיו **מיד** משה ואהרן עמהם<sup>15</sup>, וכן "ואשיבה שופטיך כבראשונה"<sup>16</sup> [שהרי אין כל סיבה

(12) ה' תשובה פ"ג ה"ד.  
 (13) רמב"ם ה' קידוש החודש ספ"ה. וראה ספ"ח. ועוד.  
 (14) שו"ע אדה"ז או"ח מהדו"ב ס"א ס"ח. ועוד.  
 (15) תוד"ה אחד – פסחים קיד, ב. וראה יומא ה, ב.  
 (16) ישעי' א, כו.

# שני פסקי-דין מאותו הרב!

א. דובר כמ"פ אודות הענין ד"שוחד לא תקח" (פרשתנו כג, ח):

כיון שהקב"ה לא לוקח שוחד, לכן כשנותנים להקב"ה "שוחד" – בזה שיוסיפו תלמיד בישיבה כתוצאה מכך שיעברו עבירה – הקב"ה אינו לוקח את ה"שוחד"!

שוחד אחר הרי לא שייך, כיון ש"לי הכסף ולי הזהב"; ה"שוחד" היחיד ששייך אצל הקב"ה הוא – יראת שמים, היות ו"הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים", וכמ"ש "מה הוי' אלוקיך שואל מעמך כי אם ליראה גו" – ואם-כן, כיון שאת זה הקב"ה צריך לבקש, כביכול, מבני ישראל, לכן בא יהודי ואומר לקב"ה: אני אתן לך כמה לירות ועל-ידי-זה מישהו יכניס עוד תלמיד לישיבה, ובעבור זה הוא יסתדר בנוגע לעבירה זו, ועבירה שניה, ועבירה שלישית – עד שזה הגיע לפיקוח-נפש **בפועל**, רחמנא-ליצלן.

כבר לא מדברים על הפיקוח-נפש **בכח**, אלא **בפועל** עם הטרוריסטים המחבלים וכל העניינים;

הם חושבים שאם לא יספרו על המחבל שהי' שם, ועל הפצצה שהתפוצצה שם וכו' – אולי זה לא יגיע לידיעת הציבור! אך עובר יום, יומיים או שלושה, וכולם כבר מודעים גם לפרט הזה!

ב. והנה, כשבאים לאותו רב שרוצים להוציא ממנו את הפסק-דין (בעד מסירת שטחים, ר"ל), ושואלים אותו כיצד צריכים לנהוג בשמיטה באותו השטח – הוא עונה: הרי אתה עם-הארץ! איזו שאלה אתה שואל? תסתכל ברמב"ם ובכל הפוסקים, בתורה-שבעל-פה ובתורה-שבכתב, ותראה ששטח זה הוא חלק מארץ-ישראל, הארץ המקודשת שחלה שם חובת שמיטה. כך עשו לפני שבע שנים, וכך עשו בעשר שמיטות (70 שנה) האחרונות, וכך עשו במשך **כל** הדורות – אשר בשטח זה נהגו בקדושת שביעית, מכיון שזו ארץ ישראל ("אידישע לאַנד"), ארץ קדושה!

וכל זה נעשה באותה השעה ובאותו היום: מחד רוצים להוציא ממנו פסק-דין שמתיר למסור שטחים, ומאיך הוא פוסק בנוגע לשמיטה שזו "עם-הארצות" להסתפק בכלל בנוגע לשטח זה!

ומוסיף ואומר, שאין זה דבר המצריך פלפול שלשמו דרוש לאסוף 'ועד' שלם, להקים בית-דין, ולהמתין עד שיגשו אליו – אלא זה כתוב בתורה-שבכתב, "דבר **השחזוקים** מודים בו"!

וכאמור, העולם מסביב עומד ושותק ("שטייט און שווייגט")!

ועוד שמחים ("מ'איז צופרידן")!... משחקים ונהנים מהפלפול ב"תורה", שאפשר להראות את יכולת התורה ללכת אחרי הצדק והישר של אומות-העולם, ש"רחמנא-ליצלן" לא יגעו בשטח **שכבשו** (כלשונם) מאלו שזה שייך להם!...

ג. כל זה כאמור, הוא בנוגע לחברון, אשר היות ויהודים אינם מניחים ליהודים אחרים להתיישב שם, במילא התושבים שם רובם ככולם אינם יהודים.

המשך בסוף עמוד הבא.

# הכל נובע מהחב"ד'ניק...

[. .] לכאורה, כיצד יתכן שליהודי לא יפריע שהוא כבן הגולה מעל שולחן אביו? הדבר נובע מכך שאלו ש"ואשימים בראשיכם" נמצאים במצב ד"שאננים", ובלשון הידוע "הדג מסריח מראשו".

כאשר ניגשו לחב"ד'ניק ושאלו אותו: מהיכן המקור לזה שצריכים בכל רגע ורגע לחכות, לבקש, לקוות ולתבוע שמישיח יבוא כבר ברגע זה ממש? – כותב לי החב"ד'ניק שהוא מבולבל כיון שאין לו מה לענות על כך!

באם אתה חב"ד'ניק הבא להתוועדויות שבהם מרעישים ללא הרף "דאלאי גלות", מביאים מקורות המוכיחים שכל התורה והיהדות תובעים זאת, ומביאים הסברים על-כך, ולמרות זאת אינך יודע מה לענות – אם-כן, מה ניתן לתבוע כבר מיהודים אחרים!... (תרגום חפשי משיחת ש"פ משפטים, מבה"ח אד"ר ה'תשד"מ - בלתי מוגה, ועד הנחות ה'ת')



## הנשיא של דור זה יש אצלו ענין החידוש והנפלאות באופן מיוחד לגבי הנשיאים בכל הדורות שלפני-זה

[. .] בדור זה יהי' חידוש לגבי דור המדבר, שהרי דור המדבר לא זכו לכניסת הארץ ולואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים, וענין זה הי' רק אצל הדור שלאחריו, משא"כ בגלות זה יזכו לזה דור האחרון של הגלות שהוא הוא הדור הראשון של הגאולה, [. .] הרי דור זה עצמו יש בו ב' הענינים, דמצד אחד הרי אכשור דרי בתמי', ומכיון שזהו הדור האחרון של הגלות הרי ירידת הדורות היא למטה ביותר, ויחד עם זה הרי בדור זה תהי' הגאולה שזהו ענין חדש לגמרי, [. .] וטעם הדבר מובן ע"פ הידוע (ומבואר לעיל) שכל ירידה היא לצורך עלי', ולפי ערך גודל הירידה כך היא העלי' הבאה על ידה, ולכן הי' ביצי"מ גילוי עצום זה, משום שבא לאחרי ירידה לערות הארץ וקרוב הארץ וכו', אמנם הירידה בגלות האחרון היא למטה יותר, ולכן העלי' מירידה זו היא נעלית יותר. ומזה גם מובן בנוגע לנשיא הדור, שממנו נמשך החיות והכח כו' לכל אנשי הדור לעבוד עבודתם, שהנשיא של דור זה (האחרון בגלות והראשון של הגאולה) יש אצלו ענין החידוש והנפלאות באופן מיוחד לגבי הנשיאים בכל הדורות שלפנ"ז.

(קטעים ממאמר ד"ה זה יתנו - ש"פ משפטים, שקלים, מבה"ח אדר ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

המדור מוקדש

ליכר נשמת הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאח ע"ה בלוי רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך ריבוי שנים – נפטר ביום ג' אייר ה'תשס"ג לסדר "אמור אל הכהנים" יה"ר שתיכף ומיד יקוים היעורר הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלמה

בטיסה – צריכים לטוס, ובלשון חז"ל<sup>24</sup> – "גמלא פרחא",

[בנוגע ל"דרך רחוקה"<sup>25</sup> (ט"ז מילין – שיעור מהלך אדם בינוני ביום)<sup>26</sup> בקרבן פסח, הדין הוא<sup>26</sup> שמתחשבים רק בהליכה רגלית ולא ב"גמלא פרחא" וכיו"ב; אבל עדים שראו את הלבנה צריכים לבוא באופן הכי מהיר, אפילו ב"גמלא פרחא"],

במילא, בודאי יבואו העדים בטיסה (או באיזה אופן שיהי') לבית דין ויאמרו "כזה ראינו", וב"ד יחקרו אותם, ואם יודע שזו עדות אמיתית – יקדשו ב"ד את החודש.

ואזי יתכן שיבחרו לעשות בשנה זו רק חודש אדר אחד (ולא שנה מעוברת), ובחודש אדר זה יהי' מקרא מגילה וכו'.

ד. לאחרי כל החשבונות הנ"ל – שהם כולם הלכות ברורות בתורה – הרי זה דבר הפשוט לכל יהודי שהגאולה יכולה לבוא תיכף ומיד ממש, עוד לפני המולד שיחול מחר (בערך) בשעה שתים-עשרה בצהריים, ואזי יהי' קידוש החודש ע"פ הראי', שהרי כל יהודי הוא מאמין בן מאמין בהקב"ה, בתורה ובהלכות הנ"ל שהם פסקי דינים מפוסקים אמיתיים שיש בהם כל התוקף של מ"ע ומל"ת, כנ"ל.

במילא מובן, שאצל יהודי לגמרי לא תמוה לומר שהגאולה באה ברגע כמימרא, אע"פ שבינתיים נמצאים בגלות.

ומה שרואים שכשמדברים דברים אלו ישנם יהודים הנבהלים ותמהים תמי' הכי גדולה – אין זה בגלל שעצם הדבר הוא תמוה, אלא כיון שהם אינם רגילים לחשוב על הגאולה, במילא בשבילם זה דבר תמוה!

לדחות דבר טוב], וה"שופטיך" יוכלו מיד לישיב במקומם אשר בלשכת הגזית<sup>17</sup> אצל המזבח<sup>18</sup>, מאחר וכמובא בכמה מקומות<sup>19</sup> – בית המקדש בנוי ועומד למעלה וכשתבוא הגאולה מיד ירד ביהמ"ק מלמעלה (ואין צורך לבנותו), במילא הדבר יכול להתרחש תיכף ומיד ממש בלי שום הפסק זמן;

ומכיון שיקום מיד בית דין ("שופטיך") בארץ הקודש אצל המזבח שבכוחם לקדש את החודש ע"פ הראי', ובודאי ימצאו אנשים הראויים להיות עדים שילכו לחפש את הלבנה – כי אז תהי' מצוה לקדש את החודש ע"פ הראי' דוקא, ובודאי ישתדלו בכל אופן שיהי' לקדש מיד את החודש,

דהרי מצות קידוש החודש אינה סתם מצוה אלא ענין הכי עיקרי, כפי שרואים זאת ביציאת מצרים שקידוש החדשים הי' הציווי הראשון ("החודש הזה לכם"<sup>20</sup>, "כזה ראה וקדש"<sup>21</sup>), ועד"ז הוא ענין עיקרי בגאולה העתידה, ובפרט שבזה קשור הענין ד"הם עתידים להתחדש כמותה"<sup>22</sup>.

במילא ישתדלו – מיד כשתבוא הגאולה ויהיו ה"שופטיך" והעדים – לקדש את החודש.

והעדים שרואים את המולד חייבים – אפילו בשבת, אפילו אם הדבר כרוך בחילול שבת<sup>23</sup> – לבוא בריצה באופן המהיר ביותר לבית-דין ולומר להם "כזה ראינו", ואין בזה שום הגבלות כיצד ירצו העדים, אם אפשר

17) רמב"ם הל' סנהדרין פי"ד הי"ב.

18) ירושלמי מכות פ"ב ה"ז. מכללת ס"פ יתרו (ובכמה דפוסים הוא בריש פרשתנו). פרשתנו כא, יד. פרש"י ריש פרשתנו.

19) פרש"י ותוס' סוכה מא, סע"א. זח"א כח, א. ח"ב נט, סע"א. וראה לקו"ש ח"ח ע' 4.18. וש"נ.

20) בא יב, ב.

21) פרש"י עה"פ.

22) סדר קידוש לבנה – מסנהדרין מב, א.

23) רמב"ם הל' קידוש"ח פ"ג ה"ג ואילך.

24) יבמות קטז, א. מכות ה, א. ועוד.

25) פסחים צב, ב. רמב"ם הל' קרבן פסח פ"ה ה"א ואילך.

26) פסחים צג, ב ואילך. רמב"ם שם ה"ט.

וכפי שרואים בפועל, שישנם ענינים שאינם תמוהים מצד עצמם, אלא כאשר אחד אינו רגיל אליהם, הרי הם דבר תמוה אצלו.

כך גם בענינו: עצם הדבר שהגאולה יכולה לבוא ברגע כמימרא אינו דבר תמוה ואפשר להסביר זאת בשכל, אפילו בשכל של נפש הבהמית, רק היות שכבר משך זמן רב הוא אינו חושב כלל על הגאולה, אלא רק על ענינים אחרים – אמנם ענינים כשרים ו"גלאט כשר", אך אין להם שום שייכות לגאולה – אזי הרגל נעשה טבע שני<sup>27</sup>, או יותר גרוע מזה; ועד כדי כך הוא לא רגיל לחשוב על הגאולה, שכאשר נכנסים לפתע פתאום ואומרים לו ("מ'פארט אים אריין") שהנה בא משיח – הרי זו תמ' הכי גדולה אצלו!

הוא לומד תורה ומקיים מצוות, עוסק בדברים טובים, והעיקר – "חכם", וחכם אמיתי שחכמתו ניכרת במאכלו, בשתייתו, בהנהגתו<sup>28</sup> ובהליכתו לישון<sup>29</sup> וכו' – אבל אין לזה אצלו שום שייכות עם הגאולה!...

ה. וישנה על כך בחינה פשוטה:

כל אחד יתיישב לבדו בחדר סגור (בכדי

27) שבילי אמונה נ"ד ש"ב. פחד יצחק בערכו. תניא ספ"ד. פט"ו (כא, א).  
28) ראה רמב"ם הל' דעות רפ"ה.  
29) ראה שם ספ"ג.

שאחרים לא יראו מה קורה בפניו – וואָס טוט זיך ביי אים אויפן פנים"), ויתבונן בעצמו אליבא דנפשי' בחשבון צדק ["ואלה המשפטים" – משפט צדק, "אשר תשים לפניהם" – "לפנימיותם"<sup>30</sup>]: מתי היתה הפעם האחרונה שהוא חשב באמת, שהקב"ה לוקח אותו – אכן **אותו בעצמו** ("טאָקע אים אליין"), ומוציאו מגלות זה האחרון – אכן מגלות **הזה**, והוא הולך יחד עם משיח לגאולה האמיתית והשלימה!

וכאשר רק יתבונן בזאת בעצמו אליבא דאמת – הרי זה לבד יגרום לו להרהור תשובה, שעל-ידו נהי' מיד צדיק גמור, וכאשר "ישראל עושין תשובה" אזי "מיד הן נגאלין", ומביאים מיד תשועה והצלה לעולם כולו!

ויקויים מיד "אשיבה שופטיך כבראשונה" אצל המזבח בביהמ"ק השלישי שירד מיד מלמעלה, והעדים יבואו מיד בריצה לומר שהם ראו את הלבנה, ויקדשו את החודש.

ו"הם עתידים להתחדש כמותה", בארצנו הקדושה, "ארץ אשר גו' תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"<sup>31</sup>, בירושלים עיר הקודש, בהר הבית, בביהמ"ק השלישי, במהרה בימינו ממש ובעגלא דידן ממש.

30) ריש פרשתנו (משפטים). תו"א שם עה, ג. ועוד.  
31) עקב יא, יב.

המדור מוקדש

לעילוי נשמת

**אורי אהרן יואל בן יוסף ארי לייב ז"ל** – נלב"ע ביום ב' טבת ה'תשכ"ב

ולעילוי נשמת **פאולין רות בת ר' יצחק ע"ה** – נלב"ע ביום ב' דחה"ש, ז' סיון ה'תש"ס

יה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

ולזכות כל משפחתם שיחיו – לברכות עד בלי די

בחזקת שהוא משיח" ועד להמעמד ומצב ד"הרי זה משיח בודאי"<sup>24</sup> – פס"ד "מסיני", שנמשך וחדר גם **בגדי העולם**, עד כדי כך שמנהיגי אוה"ע<sup>25</sup> מחליטים ומכריזים **מדעתם** ("ו**בערכאות שלהם**", שיש בהם התוקף ד"דינא דמלכותא דינא") ע"ד המעמד ומצב ד"וכתתו חרבותם לאתים".

ויש לומר, שהדגשת שייכותה של החלטה והכרזה זו להפס"ד "מסיני" מתגלית ביום **השבת**<sup>26</sup> [שבו נעשית העלי' דכל עניני ערב שבת (כולל גם המאורע דהכרזת מנהיגי אוה"ע) להקדושה דיום השבת ("יאכל בשבת", באופן ש"טורף מלפניו") – שאז קורין בתורה פרשת משפטים כולה<sup>27</sup> (בציבור, ובברכה לפני' ולאחרי'), שבה מודגש שגם ה"משפטים" הם "מסיני", ועד"ז בנדו"ד, שהכרזת מנהיגי אוה"ע ע"ד "וכתתו חרבותם לאתים" ע"פ חיוב שכלם ("משפטים" שדנין גם אוה"ע בערכאות שלהם) היא כתוצאה מפס"ד התורה ("מסיני") ע"ד ביאת משיח צדקנו.

## ועל סדר הקירבה אלינו – משיח (מנחם שמו)

ה. [ . . ] ויה"ר והוא העיקר – שהגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו תבוא בפועל ממש תיכף ומיד ממש,

ובודאי שאין צורך להמתין עד חודש ניסן, וגם לא עד חודש אדר הסמוך לניסן, וגם לא עד חודש אדר הסמוך לשבט, כיון שמשיח צדקנו בא בשבת מברכים חודש אדר ראשון, בסיומו של חודש שבט, ז"ך שבט, ובפרט ביום השבת לאחר חצות, בזמן המנחה וסעודה שלישית, שקשור עם גאולה השלישית וביהמ"ק השלישי.

כן תהי' לנו בפועל ממש, ותיכף ומיד ממש, עם כל הפירושים שב"מיד" [כולל גם הר"ת דכללות הדורות משה ישראל (הבעש"ט) דוד (מלכא משיחא)]<sup>28</sup>, וכל הפירושים שב"ממש", ולכל לראש מיד ממש **כפשוטו**, ממש ממש ממש.

(קטעים משיחות \* ש"פ משפטים, ז"ך שבט, מבה"ח אדר א' ה'תשנ"ב – מוגה)

ליום הרביעי.

24) רמב"ם הל' מלכים ספ"א.

25) ד"אע"ג דאינהו לא חזו מזלייהו חזו" (מגילה ג, א).

26) ומרומז גם בקביעותו בימי החודש ביום ז"ך, מלשון "שמן זית זך כתיב למאור", הדגשת ענין האור והגילוי (וראה לקמן [סה"ש שם ע' 373] סי"א).

27) נוסף על התחלת קריאתה ביום חמישי – לפני המאורע דערב שבת, וביום שני – לפני המאורע דאור

המדור מוקדש לעילוי נשמת מרת **חשא** ב"ר **נטע אורי** ע"ה

ובעלה ר' **יוסף ארי לייב ב"ר משה באר** ע"ה

ולע"נ ר' **מאיר** ב"ר **צבי ע"ה שנאל**

יה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

ולזכות זוג' – תבלחט"א – מרת **חי' רחל בת שפירנצא שנאל**

ולזכות כל בני משפחותיהם שיחיו – לברכות עד בלי די

תוכנה של פרשת משפטים הוא – כשמה – דינים שבין אדם לחברו שחיובם מובן בשכל האדם, "דברים האמורים בתורה במשפט שאילו לא נאמרו היו כדאי לאומרו"<sup>18</sup>, ועד כדי כך, ש"אלמלא לא ניתנה תורה היינו למדין צניעות מחתול וגזל מנמלה"<sup>19</sup>. ויתירה מזה, שחיובם מובן (לא רק בשכלם של בני"ע עם חכם ונבון"<sup>20</sup>, אלא) גם בשכלם של אומות העולם, ועד שיתכן שבכמה דינים דנין אומות העולם כדיני ישראל.

וי"ל שלכן נאמר בהתחלת ופתיחת הפרשה "ואלה המשפטים", "אף אלו מסיני" – שגם המשפטים שחיובם מובן בשכל האדם צריכים לקיימם (לא מפני שהשכל מחייבם, כי אם) מפני ציווי הקב"ה (אלא שרצונו של הקב"ה שציוויים אלה יהיו מובנים גם בשכל האדם), ומשום זה "תשים (גם ה"משפטים") לפניכם" דוקא, "ולא לפני גוים" . . (אף) שהם דנין . . כדיני ישראל", כיון שדיניהם הם מצד חיוב השכל, וצ"ל מצד ציווי הקב"ה<sup>21</sup>.

## פעולת הפס"ד של הרבנים שהגיע זמן הגאולה

ד. [ . . ] ומזה מובן גם בנוגע למאורע הנ"ל – החלטת והכרזת מנהיגי אוה"ע ע"ד המעמד ומצב ד"וכתתו חרבותם לאתים" – בערב שבת פרשת משפטים:

"וכתתו חרבותם לאתים" הו"ע המובן ומחוייב גם בשכל האדם ("משפטים"), שהרי, שכל אנושי מחייב קיומו של העולם ע"פ צדק ויושר, ע"י שלילת מלחמה שמביאה הרס וחורבן, רחמנא ליצלן, ועד שיביא לשבירת כלי המלחמה ("וכתתו חרבותם") והפיכתם לכלים שמביאים תועלת לישובו של עולם ("אתים").

ואעפ"כ, במשך כל הדורות התנהלו ריבוי מלחמות בין אומות העולם שגרמו הרס וחורבן בעולם – בניגוד להמתחייב בשכל האנושי!

ועכצ"ל, שהסיבה האמיתית לכך שבתקופה האחרונה ניכרת השאיפה לגמר ולסיום תקופת המלחמות בעולם, והתחלת תקופה חדשה של קיום העולם ע"פ צדק ויושר, שלום ואחדות, כמודגש ביותר בהחלטת והכרזת מנהיגי אוה"ע בערב שבת זה, היא (לא רק מצד חיוב השכל<sup>22</sup>) ("משפטים"), שהרי חיוב השכל הי' גם בכל הדורות שלפנ"ז, אלא גם, ובעיקר) מפני שמתקרבים להזמן שאודותיו הכריזה התורה ("מסיני") "וכתתו חרבותם לאתים"<sup>23</sup>.

ועפ"ז יש לומר, שהחלטת והכרזת מנהיגי אוה"ע בערב שבת פרשת משפטים ע"ד המעמד ומצב ד"וכתתו חרבותם לאתים", היא, כתוצאה מהחלטת והכרזת "מלכי רבנן" ש"הנה זה (מלך המשיח) בא", החל מהפס"ד של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שמכבר נשלמו מעשינו ועבודתינו דמשך זמן הגלות ומוכנים כבר לקבלת פני משיח צדקנו, וכן הפס"ד של הרבנים ומורי-הוראה בישראל שהגיע זמן הגאולה, "יעמוד מלך מבית דוד וכו' "

18) פרש"י אחרי יח, ד.

19) עירובין ק, סע"ב.

20) ואתחנן ד, ו.

21) ואדרבה: "המביא דיני ישראל לפני גוים מחלל את השם ומייקר את שם האלילים" . . זהו עדות לעלוי יראתם" (פרש"י שם).

22) נוסף לכך שגם חיוב שכל האדם הוא כתוצאה מחכמתו של הקב"ה, כנ"ל [סה"ש שם ע' 366] ס"ה.

23) ומרומז גם בכך שהחלטה והכרזה זו נתקבלה במקום שבו מתנוסס ובכותל הגלוי דהבנין הפסוק "וכתתו חרבותם לאתים" – שבזה מודגש שהחלטה והכרזה זו (שהיא תכלית ומטרת קיומו של מקום זה) מיוסדת על פסוק בתורה, "מסיני".

# פרטיו של מלך המשיח - המקום, הזמן והשם

א. מהיעודים דהגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו בשייכות להנהגת אומות העולם – "וכתתו חרבותם לאתים וחניתותיהם למזמרות לא ישא גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה"<sup>1</sup>.

ולחוסיק, שענין זה יהי' ע"י פעולתו של מלך המשיח עצמו – כמ"ש בהתחלת הפסוק<sup>2</sup> "ושפט בין הגוים והוכיח לעמים רבים" ("השופט הוא מלך המשיח" . . שיהא אדון כל העמים, והוא יוכיח להם ויאמר למי שימצא בו העול ישר המעוות . . ומפני זה לא תהי' מלחמה בין עם לעם כי הוא ישרים ביניהם, ולא יצטרכו לכלי מלחמה, וכתתו אותם לעשות מהם כלי לעבודת האדמה"<sup>2</sup>), שכן, "באחרית הימים נכון יהי' הר בית ה' גו' ונהרו אליו כל הגוים והלכו עמים רבים ואמרו לכו ונעלה אל הר ה' אל בית אלקי יעקב ויורנו מדרכיו ונלכה באורחותיו כי מציון תצא תורה ודבר ה' מירושלים"<sup>3</sup>, "המורה הוא מלך המשיח, ועליו נאמר ושפט"<sup>2</sup>.

וכיון שבימים אלו מחליטים ומכריזים ראשי מדינות בעולם ע"ד צמצום וביטול כלי נשק וההוספה בהעניינים הדרושים לקיום כלכלת המדינה והעולם כולו – תוכן היעוד "וכתתו חרבותם לאתים", שבירת כלי המלחמה לעשות מהם כלים לעבודת האדמה, "ארץ<sup>4</sup> ממנה יצא לחם"<sup>5</sup> – ה"ז סימן ברור על התחלת קיומו של יעוד זה בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

## כיון שנמצאים ב"זמן השיא" של ביאת משיח, רואים כבר (מעין ו)התחלת פעולתו על העמים

ליתר ביאור:

כיון שנמצאים ב"זמן השיא" ("די העכסטע צייט") של ביאת משיח צדקנו, "הנה זה (מלך המשיח) בא"<sup>6</sup>, רואים כבר (מעין ו)התחלת פעולתו של מלך המשיח על העמים, "ושפט בין הגוים והוכיח עמים רבים וכתתו חרבותם לאתים וגו'" – עי"ז שהקב"ה נותן בלב המלכים

1) ישע"י ב, ד. מיכה ד, ג.

2) פי' הרד"ק עה"פ.

3) ישע"י שם, ב-ג. מיכה שם, א-ב.

4) איוב כח, ה.

5) ולא רק "לחם המוכרז לקיומו של האדם, אלא גם עניינים של תענוג, כפירות האילן – כמודגש

בהמשך הכתוב "וחניתותיהם למזמרות", "הכלים שזמרים בהם הגפנים ושאר אילנות" (פי' הרד"ק).

ולעיר גם מהשייכות ל"ראש השנה לאילן" דמיני' אזלין – שבו מודגשת ההוספה ד"גפן תאנה ורמון גו' זית שמן ודבש" (עניני תענוג) לגבי "חטה ושעורה" (דברים המוכרחים).

6) שה"ש ב, ח ובשהש"ר עה"פ.

דאווה"ע ("לב מלכים ושרים ביד ה'")<sup>7</sup> להחליט ולהכריז יחדיו ע"ד המעמד ומצב ד"וכתתו חרבותם לאתים".

וזוהו הטעם שהחלטה והכרזה זו היתה בזמן זה דוקא – בגלל שייכותו המיוחדת להגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו בפועל ממש.

ב. ויש להוסיף, ששייכותו של המאורע להתחלת פעולתו של משיח צדקנו מודגשת גם בפרטי המאורע – המקום והזמן שבהם היתה החלטת והכרזת ראשי המדינות על המעמד ומצב ד"וכתתו חרבותם לאתים":

**המקום** שבו אירע מאורע זה (מקום מיוחד שבו מיוצגים בקביעות באי-כח המדינות שבעולם כדי להתדבר ביניהם בדרכי נועם ודרכי שלום) – הוא במדינה זו ובעיר זו, המדינה והעיר שבה נמצא **"בית רבינו שבבבל"**<sup>8</sup>, "בית חיינו", בית הכנסת ובית המדרש, בית תורה תפלה וגמ"ח, דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שבחר בו וקבעו להמקום המרכזי שממנו "תצא תורה", הפצת התורה והמעיינות חוצה בכל קצוי תבל עד ביאת משיח צדקנו (כשיפוצו מעיינותיך חוצה)<sup>9</sup>, שאז יהי' גם קיום היעוד "וכתתו חרבותם לאתים".

והענין בזה:

בבוא נשיא דורנו לחצי כדור התחתון, וקבע מקומו במדינה זו ובעיר זו, התחיל בתוקף ונעשה הירור והזיכור **דחצי כדור התחתון**, שגם בו נמשך הגילוי דמתן תורה (שהי' בחצי כדור העליון)<sup>10</sup>, ויתירה מזה – אדרבה – שנעשה המקור שממנו נמשך ונתפשט עיקר הפעולה דהפצת התורה והמעיינות חוצה **בכל קצוי תבל ממש**, ע"י השלוחים ששלח ברחבי העולם (גם לחצי כדור העליון), עד לפנה הכי נדחת שבעולם, כדי להפיץ תורה ויהדות בין כל בני" (כולל ובמיוחד אלו שדרים בין אומות העולם ומדברים בלשונם ומתנהגים בחיצוניות כמותם), ועוד וג"ז עיקר, הפצת כל עניני טוב וצדק ויושר גם בין אוה"ע ע"י קיום מצוות בני נח<sup>11</sup>, כמודגש ביותר בשנים האחרונות, ככל שהולכים ומתקרבים יותר להזמן דביאת משיח צדקנו, ש"אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ה' ולעבדו שכם אחד"<sup>12</sup>.

ובתקופה האחרונה (החל משנת **נסיים**, והמשכה בשנת **"נפלאות אראנו"** ו**"נפלאות בכל"**) הגיעה פעולה זו לשיא – בפריצת גבולות' של המדינה ההיא שבשעתה חרתה על דגלה והכריזה מלחמה בהפצת התורה והיהדות ועד למלחמה בבורא עולם ומנהיגו (כולל גם המאסר דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ולאח"ז וכתוצאה מזה יציאתו מגבולות המדינה ההיא), ואעפ"כ, נמשכה גם שם הפעילות של שלוחי נשיא דורנו בהפצת התורה והיהדות בחשאי ובמס"נ ממש, עד לתקופה האחרונה שנתבטלה גזירת המלכות ונתאפשר המשך הפעילות דהפצת התורה והיהדות ביתר שאת וביתר עוז, בגלוי ובפרסום, ועד לנפילתו של המשטר הקודם, והקמתו של משטר חדש שהכריז לצדק וליושר ולשלום, על יסוד האמונה

(7) לשון הרגיל – ע"פ משלי כא, א. וראה לקו"ש ח"ג עמ' 285 הערה 1 ובשוה"ג. ושי"נ.

(8) מגילה כט, א. וראה בארוכה קונטרס בענין מקדש מעט זה כו' (לקמן [סה"ש תשנ"ב ח"ב] ע' 465 ואילך).

(9) אהה"ק דהבעש"ט – כש"ט בתחילתו. ובכ"מ.

(10) ראה אג"ק אדמו"ר מהר"צ ח"ב ע' תצב ואילך. ושי"נ.

(11) כפס"ד הרמב"ם (הל' מלכים פ"ח ה"י) ש"צוה משה רבינו מפי הגבורה לכוף את כל באי העולם לקבל מצוות שנצטוו בני נח".

(12) צפני"ג, ט. וראה רמב"ם שם ספי"א.

בבורא העולם ומנהיגו.

ובהמשך לזה התקיימה בערב שבת זה הפגישה בין מנהיגה החדש של המדינה ההיא למנהיגה של מדינה זו<sup>13</sup>, בהשתתפותם של עוד כמה מנהיגי מדינות גדולות בעולם, שבה נתקבלה ההחלטה וההכרזה שתוכנה "וכתתו חרבותם לאתים".

ויש לומר, שבקיומה של פגישה החלטה והכרזה זו **בהעיר של נשיא דורנו** כ"ק מו"ח אדמו"ר (שבה נתקבצו מנהיגי המדינות, כולל גם מנהיג מדינה זו, שהוצרך לבוא מעיר הבירה לעיר זו<sup>14</sup>), מרומז, שכל זה בא כתוצאה מהפעולות דהפצת התורה והיהדות, צדק ויושר, בכל העולם, שנעשו ונעשים ע"י נשיא דורנו, **משיח שבדור**<sup>15</sup>, ועד שע"י שלימות העבודה, ככהנ"ל בימינו אלה נעשה העולם כולו **ראוי ומוכשר** להתחלת הפעולה דמלך המשיח, "ושפט בין הגוים והוכיח עמים רבים וכתתו חרבותם לאתים"<sup>16</sup>.

וגם **הזמן** שבו אירע מאורע זה (בתקופה האחרונה עצמה) הוא זמן מסוגל בשייכות להגאולה [ . ועוד וג"ז עיקר – מצד הקשר והשייכות דזמן זה ל**נשיא דורנו** – להיותו ערב שבת האחרון בחודש שבט, חודש האחד עשר, שהעשירי שבו הוא יום ההילולא (גמר ושלימות העבודה) של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ובאחד עשר שבו נעשה המשך וחידוש הנשיאות שלו ביתר שאת וביתר עוז עד לסיום וגמר כל העבודה של דורנו זה (דור האחרון של הגלות שהוא דור הראשון של הגאולה) במשך מ"ב שנים די"ל שהם כנגד מ"ב המסעות שבמדבר העמים, שאז כבר מוכנים ועומדים להכניסה לארץ בגאולה האמיתית והשלימה (כמדובר בארוכה בהתוועדות שלפנ"ז<sup>17</sup>) – שגם **בהזמן** (נוסף על המקום) שבו היתה ההכרזה ע"ד "וכתתו חרבותם לאתים" מודגשת השייכות לפעולתו של נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר, המשיח שבדור, שעל ידו נעשה קיום היעוד "וכתתו חרבותם לאתים וגו'".

ג. ויש לקשר זה עם פרשת השבוע, פרשת משפטים – "ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם", ומפרש רש"י, "ואלה . . מוסיף על הראשונים, מה הראשונים מסיני אף אלו מסיני", "לפניהם, ולא לפני גוים, ואפילו ידעת בדין אחד שהם דנין אותו כדיני ישראל אל תביאהו בערכאות שלהם וכו'":

(13) ופגישתם נמשכת (וביתר שאת וביתר עוז) גם ביום השבת זה.

(14) ואף שהטעם הפשוט לזה הוא לפי שהמקום המיוחד שבו מיוצגים בקביעות באי-כח המדינות שבעולם נקבע מלכתחילה במקום שאינו עיר הבירה של מדינה מסוימת, הרי הטעם האמיתי לקביעת מקום זה בעיר זו דוקא, הוא, להיותה עיר הבירה של "מלכי רבנו" (ראה גיטין סב, סע"א. ועוד), כ"ק מו"ח אדמו"ר **נשיא דורנו** (וראה לקמן הערה 16).

(15) ראה לקמן [סה"ש שם] ע' 70-469 שנישיא הדור הוא המשיח שבדור. ובהדגשה יתירה בכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – כמרומז בב' שמונתיו: "יוסף" – ע"ש ש"יוסיף אדני- שנית ידו גו' ואסף נדחי ישראל גו'" (ישעי' יא, יא-יב), ו"יצחק" – ע"ש ש"אז ימלא שחוק פינ"ו (תהילים קכו, ב. וראה ברכות לא, א).

(16) ליעל [סה"ש תשנ"ב] ח"א ע' 312 ואילך.